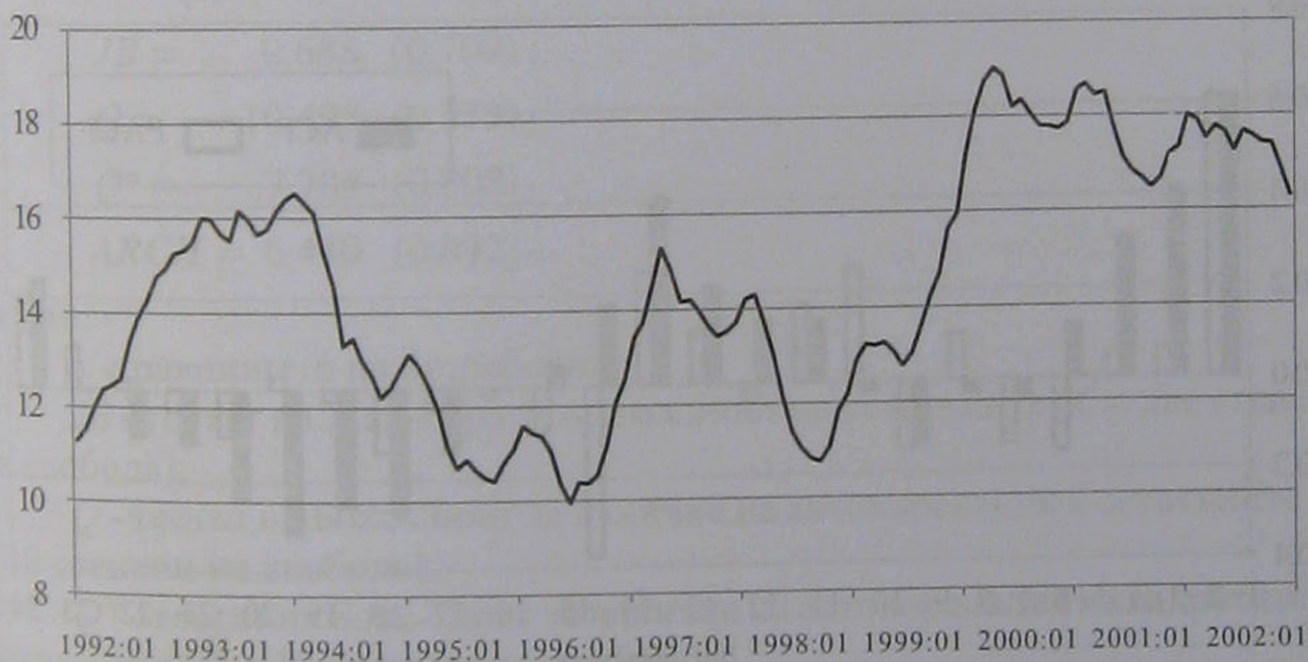

счита, че поради начина на конструирането си равнището на безработицата варира в границите от нула до единица и следователно е стационарен процес. Моето мнение обаче не е толкова категорично. При анализа на конкретен показател за конкретен период време е напълно възможно да съществува тенденция към повишение (или намаление) през целия изследван период, като показателят въпреки това остава в посочените граници. По същия начин и аргументът на Патерсън срещу възможността за наличие на стохастичен тренд не е убедителен. Според него стохастичният тренд има свойството да се отклонява неограничено в едната или другата посока, а тъй като равнището на безработица е ограничено, то и стохастичен тренд не може да присъства по принцип. Отново ако се разгледа конкретен случай, може да се окаже, че за целия изследван период вариацията в реда нараства (или намалява). Поради това, според мен, не е достатъчно да се приеме на доверие, че редът е стационарен, а това трябва да се провери, като се изследват подробно неговите характеристики и на първо място - автокорелационните му коефициенти.

Общият вид на динамичния ред на равнището на безработицата може да се проследи на фиг. 1. На фиг. 2 са показани стойностите на автокорелационните коефициенти (ACF) и на частните автокорелационни коефи-

Проценти

Фиг. 1. Динамика на равнището на безработицата в България за периода януари 1992 - декември 2002 година